

Právník vzkazuje mafiánům v talárech po všech těch přešlapech a otřesných rozsudcích : Čeští Ústavní soudci by měli dobrovolně odejít do „právního důchodu“

- CZ24 News | 17. června 2021

ČESKO: „Jistě můžeme snížit počty mrtvých, ale pravděpodobně za cenu zhoršení kvality života těch, kdo přežijí, možná až k míře, která nebude snesitelná. Jde o to najít proporci, přemýšlet dlouhodobě (záchrana lidí dnes za cenu devastace ekonomiky může znamenat více mrtvých v budoucnu, neb na zdravotnictví bude méně zdrojů), nepřehánět to s předběžnou opatrností a nežít v permanentním strachu.“

Karel Šimka, soudce Nejvyššího správního soudu

Když jsem si četla rozhovor[\[1\]](#) se soudcem Karlem Šimkou, ze kterého je úvodní citát tohoto textu, zaujal mne tento jeho názor: „Čekal jsem od Ústavního soudu více odvahy“ k nepopulárním názorům. **Čekal jsem jasnější slovo o tom, že lidská práva platí i v nouzovém stavu a že ochrana života, jakkoli je a má být na jednom z prvních míst v žebříčku ústavních hodnot, nemůže být absolutizována. Vedle života samotného a zdraví totiž lidskou existenci tvoří i takové hodnoty jako důstojnost, svoboda a právo rozhodovat sám o vlastním osudu. A na tyto hodnoty právní a ústavní stát nesmí rezignovat, byť i v dobrém úmyslu, ani v tak vyhocených situacích, jakou je pandemie respirační choroby, která může jednotkám procent nakažených přinést i smrt.**“

Jsem tak vděčna, že konečně něco takového řekl člověk, jež stojí na určitém žebříčku složité hierarchie soudcovské obce, a že to nejsem jen já, kdo víc než rok stále dokola jako kolovrátek opakuje tento prostý fakt! Protože je skutečně neuvěřitelné, že se Ústavní soud v nejtěžších okamžicích, do kterých se náš národ dostal (minimálně v době existence demokratického právního státu, podle mého skromného názoru se však jedná o jednu z nejhorších dějinných etap českého národa vůbec – vždyť utrpení, které zažíváme, nám způsobila naše vlastní a námi zvolená vláda a poslanci) obrátil velmi tvrdě proti lidem a ponechal je napospas a bezbranné drápům exekutivy.

Soudce Šimka samozřejmě není první a doufejme ani poslední kritik jednání (nebo spíše nekonání) Ústavního soudu. Advokát Václav Vlk již v dubnu 2020 pochopil, jak zásadní je rozhodování o ústavní stížnosti, kterou k ústavním soudcům poslal za jednu hrdinnou ženu můj manžel David Zahumenský. Z článku Václava Vlka[2] si dovolím citovat následující:

„Ústavní soud má před sebou opravdu historickou kauzu. Rozhodování o opatřeních v nouzovém stavu a jeho vyhlášení. Již rozhodnutí o připuštění stížností na opatření zasahující extrémně do lidských a ústavních práv našich občanů k projednání je totiž už samo o sobě vyjádřením názoru ústavního soudu na povahu jednání vlády. Rozhodování bude výrazem osobnosti každého soudce, jeho přesvědčení o svobodě a demokracii. Jsou tu klíčová témata. Způsob vyhlášení a realizace zásahů a omezení, jejich přiměřenost a jako specialita samostatný faktický zákaz opuštění republiky. Měřeno salámovou metodou, snad každý by mohl obstát, ale jejich souhrn a razance dohromady již jsou dle mého soudu páchaní zla předstíraným dobrem.“

S ročním odstupem hodnotí Zuzana Vikarská a Zuzana Dřínovská[3] činnost Ústavního soudu během „pandemie“ mj. takto:

„Rozhodování Ústavního soudu působí dojmem, že rezignoval na poskytnutí ochrany jednotlivcům ve věcech krizových opatření vlády, zvláště ve srovnání se soudní ochranou proti mimořádným opatřením ministerstva zdravotnictví, které správní soudy už přes rok (a občas i úspěšně) přezkoumávají v řízení o přezkumu opatření obecné povahy podle soudního řádu správního. Tuto situaci ÚS nevyřešil i přes to, že se u krizových opatření jedná o zásahy do práv z povahy věci rozsáhlejší či minimálně stejně rozsáhlé jako v případě opatření ministerstva. Nejen, že není výslovně vyjádřený postup, jakým se má jednotlivec bránit v případě různých forem krizových opatření, ale není ani jednotně vyřešen (na rozdíl od řízení před správními soudy) procesní postup v případě častých změn a krátké životnosti těchto opatření.“

Podle mého názoru je skutečnost mnohem horší. Nejen že Ústavní soud rezignoval na ochranu práv jednotlivců, ale dokonce naprosto zničil jakoukoliv důvěru občanů, už tak křehkou a zatíženou mnoha problémy justice, v právo a v soudcovský systém. **Ústavní soud absolutně selhal.**

Václav Vlk zakončil svůj článek, na který jsem odkazovala již prve, následovně:

„Dovolím si přát jeho rozhodnutí, které by mělo návrhům vyhovět. Nemusí se tak stát ani ve formě vyhovění všem stížnostem, jde vydat i zamítavý nález popisující porušení a návod co dělat a říci, že ČR je demokratickým státem a nižší soud či orgány klidně mohou a musí konat a ochranu občanům poskytnout. Odůvodnit se dá všechno, i proč to nejde projednat, i proč to lze spojit do jednoho řízení, proč cokoliv. Nad Ústavním soudem nikdo není, jen Bůh, a toho se v ateistické zemi zas tak bát netřeba. Každopádně, nestává se každý den, abyste stáli před zápisem do učebnic. Jen jestli to bude „věčná sláva“ nebo „navždy špatně“ ? Závídím jim však, že mají tu možnost. Alea iacta est!“

Je to tak, kostky byly vrženy. Bohužel ten hod dopadl pro všechny tragicky. Prohráli občané, soudci, spravedlnost i právní stát. Nehodlám se ale smířit s tím, že by věci nešly změnit a že už není možné nastolit demokracii. K tomu ale potřebujeme především čestné soudce, kteří budou bdít nad Listinou základních práv a svobod a nad Ústavou.

Vzhledem k tomu, že jsem to byla já (spolu s Davidem), kdo jako první člověk v České republice podal soudu proti nouzovému stavu a proti krizovým opatřením návrh na jejich zrušení, vzhledem k tomu, že to jsem já, kdo neúnavně více než rok poskytuje soustavnou (nejen právní) oporu mnoha občanům této země, vzhledem k tomu, že to jsem já, kdo byl ochoten jít doslova a do písmene s kůží na trh a vzhledem k tomu, že to jsem já, kdo za tento čin musel nést mnohé neblahé následky (včetně vyhrožování smrtí mým dvěma krásným a úžasným dětem), cítím se být více než oprávněna k tomu, abych všechny ty, kdo ještě stále mají odvahu nazývat se ústavními soudci, vyzvala k okamžité rezignaci. Místa těch, kdo mohou posuzovat, zda došlo nebo nedošlo k zásahům do základních lidských práv a svobod, musí být vyhrazena jen a pouze těm, kdo prokázali morální integritu – těm, kdo si skutečně zaslouží důvěru občanů v jejich nestranné a spravedlivé rozhodování a hlavně v odvahu v těžkých časech a schopnost rozpoznat, kdy se láme chleba.

Vážené soudkyně a vážení soudci Ústavního soudu, vyzývám vás, abyste okamžitě rezignovali na svoje posty, které si nezasloužíte a které byste neměli nadále vykonávat.

[1] Rozhovor [dostupný na webu Česká justice](#),

[2] Článek Václava Vlka [dostupný zde](#).

[3] [Dřínovská, Natálie; Vikarská, Zuzana. O rok starší, o rok moudřejší? První narozeniny prvního koronavirového usnesení Pl. ÚS 8/20. 21. 4. 2021.](#)

Zdroj: <https://stavbez nouze.cz/blog/ustavni-soudci-by-meli-dobrovolne-odejit-do-pravniho-duchodu/>